

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαι δρ. 12.—	Ἔτησίαι φρ. 15.—
Ἑξάμηνος > 6,50	Ἑξάμηνος > 8.—
Τρίμηνος > 3,50	Τρίμηνος > 4,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστης μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 36

Θέλλα ἀποφγευσμένων ἐτών, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδου Ἐδριανίδου ἀρ. 55, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Δεκεμβρίου 1919

Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 1

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Α'.

Ὁ γυρισμὸς τοῦ καλοκαιριοῦ. — Ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζάκ. — Καρὸς θαυμάσιος! — Ἡ ἀναχώρησις τοῦ καριάκ. — Ἐπισκεψὴ στὸ νησίαι τοῦ Καρχαρία. — Δυὸ κανονιὲς ἀπὸ δῶ. — Τρεῖς κανονιὲς ἀπὸ τὸ πέλαγο.

Τὸ καλοκαίρι μπήκε ἀπὸ τὴ δευτέρα ἐβδομάδα τοῦ Ὀκτώβρη. Στὴ μεσημβρινὴ ζώνῃ ὁ μῆνας αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος τῆς ἀνοιξίης. Ὁ χειμῶνας δὲν ἦταν πολὺ δριμύς στὸ πλάτος ἐκεῖνο τῆς 19ης μοίρας μεταξὺ Ἱσημεριοῦ καὶ Τροπικοῦ τοῦ Αἰγόκερου. Οἱ κάτοικοι τῆς Νέας-Ἐλβετίας θὰ μπορούσαν σὲ λίγο νὰ ξαναπιάσουν τίς συνειθισμένους τοὺς ἐργασίες.

Ἦστερ ἀπὸ ἔντεκα χρόνια πού εἶχαν ζήσει ἐκεῖνὴ τὴ χώρα, δὲν ἦταν πολὺ νωρὶς γιὰ νὰ προσπαθῶσιν νὰ μάθουν ἂν ἀνῆκε σὲ καμμιὰ ἀπὸ τίς μεγάλες στερεῖς πού βόσχει ὁ Ἰνδικὸς Ὠκεανός, ἢ ἂν εἰ γεωγράφοι ἔπρεπε νὰ τὴν κατατάξουν ἐπὶ ὧς στὰ νησιά του.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ βέβαια πού ἡ νέα ἐκεῖνὴ Ἀγγλίδα βρέθηκε καὶ σώθηκε ἀπὸ τὸν Φρίτς στὸν Ἀναμμένο-Βραχί, ὁ κ. Ζερμάττ, ἡ γυναῖκα του, οἱ τέσσαρες γιοιοὶ τοὺς κι' ἡ Τζέννυ Μοντροῦ ἦταν ὅσο εὐτυχισμένοι μπορούσε. Οἱ φόβοι, ἀλήθεια, γιὰ τὸ μέλλον, ὅσο ἀπίθανη ἐλπὶς πὼς μπορούσε νὰ τοὺς ἔλθῃ σωτηρία ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῆς πατρίδας τοὺς, ἢ ἐπιθυμία νὰ ἐπικοινωνήσουν πάλι μὲ τὴν

ἀνθρωπότητα, — δὲν αὐτὰ γίνονταν κάποτε πολὺ αἰσθητά. Μὰ εἶναι νόμος φυσικὸς, πού σὲ καθὲ ἀνθρώπινον πλάσμα ἐπιβάλλεται.

Τὴν ἡμέρα λοιπὸν ἐκεῖνῃ, πρῶι-πρῶι, ὁ κ. Ζερμάττ πέρασε τὴν αὐλὴ τοῦ Φελσενχαίμ καὶ πῆγε νὰ περπατήσῃ στὴν ὁχθὴ τοῦ ρέμματος τῶν Τσακαλιῶν. Ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζάκ ἦταν κιόλα ἐκεῖ, μὲ τὰ ψευτικὰ τοὺς ἐργαλεῖα. Σὲ λί-

γο πῆγε κι' ὁ Φραγκίσκος. Ὅσο γιὰ τὸν Ἑρνέστο, πού ἦταν λιγὰκι ὀκνηρὸς καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ κάθεται κάπως περισσότερο στὸ κρεβάτι, — δὲν εἶχε σηκωθῇ ἀκόμα.

Τὴν ὥρα ἐκεῖνῃ, ἡ κυρία Ζερμάττ κι' ἡ Τζέννυ καταγίνονταν σὲ κάποια οἰκονομικὴ ἐργασία.

— Πατέρα, εἶπε ὁ Τζάκ, ὥρα εἶναι ἡμέρα θάξουμε σήμερα.

— Ναί, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Κι' ἐλπίζω πὼς πολλὰς ὁμοίους θὰ κολλουθήσουν, ἀφοῦ εἴμαστε στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ.

— Καὶ σήμερα τί θὰ κάμετε; ρώτησε ὁ Φραγκίσκος.

— Ὅτι ψαρεύουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς, δείχνοντας τὸ δίχτυ του καὶ τὰ χίμστρια του. — Στὸν ὄρμο; ρώτησε ὁ κ. Ζερμάττ.

— Ὁχι, σὲ ρέμμα τῶν Τσακαλιῶν. Ἀν τὸ ἀκολουθήσουμε ὡς τὸ νεροφράκτη, θὰ πιάσουμε περισσότερα ψάρια ἀπ' ὅσα χρειάζονται γιὰ τὸ γεῦμα.

— Κι' ὑπερὰ, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, δουλειὰ δὲν θὰ μᾶς λείψῃ. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ταπόνομα, λογαριάζω νὰ πῶ στὴ Φελσενχορστ, γιὰ νὰ ἐλθῇ ἡθερινὴ μᾶς κατοικία χρειάζεται καμμιὰ ἐπισκευή. Ὅχι ἀποφεληθούμε ἄλλωςτε ἀπὸ τίς πρῶτες καλὰς ἡμέρας, γιὰ νὰ ἐπισκευάσουμε καὶ τὰλλα μᾶς κτήματα. Τὸ Βάλντεγγ, τὸ Τσούκερτοπ, τὸ μοναστήρι Ἐμπερφορτ καὶ τὴ βίλλα Προσπεκτ-Χίλλ. Κατόπι, ἔχουμε νὰ φροντίσουμε γιὰ τὰ ἴδια μᾶς καὶ τίς φυτεῖς μᾶς.

Ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ καὶ ἡ Τζέννυ.

— Σύμφωνα, πατέρα, αποκρίθηκε ο Φρίτς. 'Αλλά αφού μπορούμε να διαθέσουμε μισό-δύο ώρες τώρα το πρωί, έλα, Τζάκ, έλα, Φραγκίσκο...

— Είμαστε έτοιμοι, έφώναξε ο Τζάκ, κι' εγώ αισθανόμουν από τώρα μια ώραία πέστρα στην άκρη του άγκιστρίου μου. Χο!... χο!...

Και κάνοντας τάχα πως τους δείχνει το φανταστικό ψάρι, που είχε πιασθή σταγκίστρι του, είπε φαιδρά:

— Πάμε! έμπρος!

— 'Τιως ο Φραγκίσκος θα προτιμούσε να μείνει στο Φελσενχάιμ, όπου τις πρώτες ώρες συλήθω; μελετούσε. Άλλα ο αδελφός του επέμεινε τόσο πολύ, ώστε αποφάσισε να τον ακολουθήσει.

Οι τρεις ξεκίνησαν για τη δεξιά όχθη του οέμματος των Τσακαλιών, όταν ο κ. Ζερμάτε τους έσταμάτησε.

— 'Η έπιθυμία σας, τους είπε, να πάτε για ψάρεμα, ος έκανε, παιδιά μου, να ξεχάσετε...

— Γι; ρώτησε ο Τζάκ.

— 'Επει που συνειθίζουμε να κάνουμε κάθε χρόνο τις πρώτες ημέρες του καλοκαιριού.

— Ο Φρίτς γύρισε κοντά στον πατέρα του κι' είπε, ξύνοντας το μέτωπο:

— Μι τι να είναι αυτό;...

— Πά;... δέ, το θυμάται, Φρίτς; ούτε ού, Τζάκ;

— Μήπως τυχόν πρέπει να εας φιλήσουμε και να ος ευχηθούμε την καλή χρονά; είπε ο Τζάκ.

— Δεν είν' αυτό! αποκρίθηκε ο 'Ερνέστος, που έρθατε 'καί τη στιγμή, τρίβοντας τα μάτια του και ταντώνοντας τα χέρια του.

— Άλλά; μήπως είναι που φεύγουμε πριν να ες; με; του είπε ο Τζάκ.

— 'Ηταν ύπαινος για το μικρό έλάττωμα του αδελφού του, που έδινε μεγάλη σημασία στο ζήτημα της τροφής κι' αγαπούσε την καλοραγία.

— Ος αυτό! αποκρίθηκε ο 'Ερνέστος. 'Ο μπαμπάς θέλει να μς ομίσση, πως κάθε χρόνο, αυτή την εποχή, ρίχνουμε τα δα κανόνια που έχουμε στο νηάκι του Κοχαχίτ.

— Αυτό ακριβς! φώναξε ο κ. Ζερμάτε.

— 'Ηταν, αλήθεια, μι' συνήθεια: Κάποια ημέρα από το δεύτερο δεκαπενθήμερο του 'Οκτώβρη, μετά την εποχή των βροχών, ο Φρίτς κι' ο Τζάκ πήγαιναν στο νηάκι, έει στην είσοδο του δρόμου της Σωτηρίας, ανέβηκαν τη σημαία της Νίας 'Ελευσίας και τη χειρετόσαν με δα κανονίες, που ακούγονταν αρκετά καθαρά κι' από το Φελσενχάιμ. 'Ετσι, χωρίς μεγάλη έλλειξη, μηχανικά μάλον, τριγύριζαν με το βλέμμα τη θάλασσα και την ακτή. Μή, περνούσε κανένα πλοίο, από πάνω τα μέρη, κι' άκουγε τις δύο κανονίες;... Μήν παρουνισάζουνταν σε λίγο μπροστά στον δρόμο;... Μήπως, άκομα, τίποτε ναυαγοί είχαν ριχτεί σε κανένα μέρος της χώρας; έκείνη, που θα την άνομιζαν άκατοικήτη, και μάθαιναν τώρα με τις κανονίες πως κατοικείται;...

— Άλήθεια, είπε ο Φρίτς, ξεχάσαμε την ύπηρεσία μας. 'Ελα, Τζάκ, να έτοιμάτς το καγιάκ και σε μια ώρα θαμαστε πίσω.

Μα ο 'Ερνέστος δέν φείνονταν ένουσιασμένος.

— Και τί χρειάζονται αυτές οι κανονίες;... είπε. Τόσα χρόνια τις ρίχνουμε... στο βρόντο κυριολεκτικώς, χωρίς να κατορθώνουμε άλλο, παρά να ξυπνοδμε τους αντίπαλους του Φάλκενχορστ και του Φελσενχάιμ! Γιατί να ξεθεύουμε άνωτρελα τό η μαρούτη;

— Πντα ο ίδος θα είσαι, 'Ερνέστε! φώναξε ο Τζάκ. 'Όταν μι' κανονιά κοστίζει τόσα, πρέπει να δίνη και τόσα. 'Αλλοιωτικά άς μη πέρτς, έ;

— Δέν έχεις δίκιο, 'Ερνέστε, είπε κι' ο κ. Ζερμάτε στο δεύτερο γιό του. Οι κανονίες μας δέν είναι καθόλου περιττές... Μια σημαία που βίζουμε, δέν μπορεί να έιωθί από μακριά. ένφ μια κανονιά άκούεται από πολλών μιλίων άποσταση... 'Όταν παράλογο νάίζουμε όλωςόλοου την έλλειξη πως μπορεί κάποτε, με τις κανονίες, να τραθήξουμε προς τα έδω κανένα παραστκό πλοίο.

— Τότε έπρεπε να ρίχνουμε κάθε πρωί και κάθε βράδυ, είπε ο 'Ερνέστος.

— 'Όπως κάνουν να πολεμικά πλοία βέβαια! είρωνεύθηκε ο Τζάκ.

— Τα πολεμικά πλοία δέν τρέχουν τον κίνδυνο να έξαντλήσουν τα πυρομαχικά τους! αποκρίθηκε ο 'Ερνέστος, που δέν υποχωρούσε εύκολα κι' ήταν ο πιο πεισματάρης από τα τέσσερα παιδιά.

— Σόχαστε, παιδί μου, και δέν είναι φόβος να μς τελειώση η μαρούτη, τον έβεβίωτε ο κ. Ζερμάτε. Τέσσερες κανονίες το χρόνο, δυο την ένοψη και δυο το φθινόπωρο, δέν ξεθεύουν πολλή... Τελοςπάντων, νομίζω πως δέν πρέπει ναίζουμε τη συνήθειά μας.

— 'Ο πατέρας έχει δίκιο, είπε ο Τζάκ. 'Αν οί αντίπαλοι του Φελσενχάιμ και του Φάλκενχορστ δέν θα ευχαριστηθούν πολύ που η τους ταράζουμε τον ύπνο, ο 'Ερνέστος ές τους ζήτηση συγγνώμη μ' ένα ώριλο ποίημα και θα ένθουσιασθούν... Πάμε, Φρίτς.

— Πρέπει όμως, είπε ο Φραγκίσκος, να είσοποιήσουμε πρώτα τη μητέρα...

— Και την άρκαησή μας Τζέννυ, έπρόσθεσε ο Φρίτς.

— Δέν θα το παραλείψω, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάτε. Αίτας οι κανονίες μπορούσε να τις άνητυχόν η και να τις κάμουν να φαντασθούν άδικα πως κά-

ποιο πλοίο μπήκε κιάλα στον δρόμο μας... Τη στιγμή εκείνη η κυρία Ζερμάτε κι' η Τζέννυ Μοντρέ, που έβγαιναν από το σπίτι, σταμάτησαν στην πόρτα της αυλής.

Πρώτος έτρεξε ο Φρίτς και, αφού έίλητε τη μητέρα του, έδωσε το χέρι στην Άγγλινά που του χαμογέλοσε. Καί κάτω; είδε το Τζάκ να διευθύνεται στο λιμανάκι που ήταν δεμένη η βάρκα, ρώτησε:

— Ο πας με το καγιάκ σήμερα;

— Ναι, Τζέννυ, αποκρίθηκε ο Τζάκ, γυρίζοντας πίσω. 'Ο Φρίτς κι' εγώ έτοιμαζόμαστε για μι' μεγάλη έκδρομή.

— Μεγάλη έκδρομή;... είπε η κυρία Ζερμάτε, που άνητυχόσε πάντα σά μητέρα, όη κι' έν είχε έμπιστοσύνη στην έκανοτητα των γυιών της; να διευθύνουν το καγιάκ.

— Σόχαστε, άγαπητή μου Μπήτη, και σ' ε; Τζέννυ, ήτχάτε, αποκρίθηκε ο κ. Ζερμάτε. 'Ο Τζάκ άστειύεται. 'Ο πας μόνο ως το νηάκι να ρίξουν τις δυο συνειθισμένες κανονίες. 'Οι γυρίζουν άμέτως.

— 'Οαί; φώναξε η Τζέννυ. 'Ο Φρίτς κι' ο Τζάκ θα πάνε στο νηάκι κι' ο 'Ερνέστος, ο Φραγκίσκος κι' εγώ θα ψαρεύουμε. 'Α, έννοείται, η κυρία Μιήτη δέν με χρειάζεται...

— 'Όχι, κόρη μου, είπε η κυρία Ζερμάτε. 'Εγώ έ, τφ μετξθ θα έτοιμάσω, τι χρειάζεται για την προσηύξη μας πλύτη.

— 'Α, ου κατέβησαν πρώτα ως το στόμιο του ρέματος των Τσακαλιών, όπου ο Τζάκ είχε φέρει το καγιάκ, ο Φρίτς κι' αυτός μπήκαν μέσα. Τους εύχθήθηκαν καλό ταξίδι κι' η έλαρριά βερκούλα ξεκίνησε γοργά.

— 'Ο καιρός ήταν ώριος, η θάλασσα ήτυχη, η ώρα ευνοική. Καθισμένος ένας άντεκρ στον άλλον, οι δυο άδελφοί κινούσαν με τη σειρά το κουπί κ' άπομακρύνονταν όλόένα από το Φελσενχάιμ. 'Επειδή το ρεύμα τους; έσπρωχνε λιγάκι προς τάντολικά, το καγιάκ άναγκάστηκε να πλησιάση την άνέστη ακτή, σχίζοντας τώρα τη λουρίδα εκείνη που έώνει τον δρόμο της Σωτηρίας με την άνοικτη θάλασσα.

Την εποχή εκείνη, ο Φρίτς ήταν είκοσιπέντε χρονών. Δυνατός, έιδέξιος, γυμνατμένος σε όλα, πεζοπόρος ακούρατος, κνηγός άτρόμητος, ο πρωτότοκος αυτός ήταν το καμάρι της οίκογενείας του. 'Ο κάπως σκληρός χαρακτήρας του είχε μαλαώσει. Οι άδελφοί του δέν είχαν πιά το παράπονο ότι τους φέρονταν άπότομα, όπως άλλοτα, ος οι γονείς τους βρίσκονταν στην άνάγκη να τον μαλώουν. Φείνεται, ότι κάποιο έίσθημα είχε συντελέσει 'ς αυτή την άλλαγή.

(*Επεται συνέχεια*)

ΓΡ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ε. Α

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

'Σ ένα μέρος μακρινό, Στοιμίστε κι' οποιον βουνό Στοιχωμένο μένει.

Σε μι' αύρη του σπηλιά 'Εγς το Στοιχό φωνή:

— 'Από και δέ βγίνα.

Νύχτα εκείθε οποι περνούν Βογγητά λέν πως άκούν

Κι' ο Θεός να σόση!...

Κάποιοι μπήκαν μι' βραδυά Κι' είδαν τάχα μι' γρη

Σ' άγκισθί στρώση.

Κάποτε κι' έγώ περνώ, Μά τριγυρνά άκούω ταρνό

Στη σπηλιά την Ίλια

Μπαίνω κι' άντικρύζω... τί; Μιά Νερίδα κηδισή

Σε χουσα στρωσίδα!

Ψ. Κ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Δ.

Βάζετε ένα ζάρι σε ίσοροπία ετώνω σε μι' μπίλλια και κάθε παίκτης, στο τρίων μέτρων άπόσταση, ρίχνει μι' άλλη μπίλλια 'ς έκείνην που σκάνει το ζάρι. 'Αν πέση το ζάρι, βλέπουν πόσους πόντους έχει το μέρος που άκούματς καταγής; και τότε όλοι οι άλλοι δίνουν 'ς αυτόν που κέρδισε τόσες μπίλλιας όσες είναι οι πόντοι.

— 'Αν άπαναντίας το ζάρι δέν πέση, ο άδαξιος παίκτης χάνει την μπίλλια του και πρέπει να πληρώση στους άλλους τόσες μπίλλιας στον καθένα, όσους πόντους έχει το ζάρι από το μέρος που άκούματς στην μπίλλια.

— 'Όταν βάζουν το ζάρι άπάνω στην μπίλλια, πρέπει να κλείνουν τα μάτια.

ΚΩΝ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΥΧΤΟΠΟΥΛΙ

Πήρε ο χειμώνας τα πουλιά, μα ο λίγος δέ σιωπάει ο γκούννης με τα θλιβρά συντρόφια του άπομεινέ. Να τον άκούω στοχατικώς, σ' ένα γυμνό κλωνάρι, τα φύλλα όταν χορεύουνε τη νύχτα, στο φεγγάρι...

— 'Υπνο δέν έχει, ούτε φιλιά, μόνο άγρυπνεί και κλαίγει κι' είναι σημάδι θλιβερό για του ζευγαί τη στέγη. Με το κακό είν' η μοίρη του και τη νυχτιά δειννή, κι' έβει προικιό του τη βαρεία κατάρα, όπου παγαίνει.

Γύρω, άπ' τις σείνες, μολογούν (μήν πη; πως θάνα ψέμα!) πως του άδελφού τον έκλουθ το σκυτομένον το αλνι. 'Ακου ο καϊμός του όπω; λαλει ψηλά άπ' το μονοπάτι, θαρρείς να σταξή ω; την ψυχή του βραδιού διαβάτη...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΑ ΣΤΟΛΙΔΙΑ ΚΙ' Η ΟΥΣΙΑ

— 'Ολομόναχη στην κάμρα μου μελετούσα, όταν άκουσα, δυο-τρείς φορές, κάποι παιδικές άναωνήσεις, που μαρτυρούσαν χαρά, έπιδοκιμασία και θυμισμό. 'Ομολογώ πως χρειάστηκε να βάλω δλη μου τη δύναμη, για να μη διακόψω άμέτως την έσχατία μου και να τρεξω στα παιδιά να τ' ρωτήσω, να μάθω και να νοιώσω μαζί τους την ίδια χαρά.

— Άλλά και μ' όλη τη δύναμη που έβαλα, όμολογώ πάλι πως ά, δέν έκοψα την έργασία μου, κατέγραφα όμως να την συντομεύσω άρκετά. Κι' έτσι σχιζόντο ιτόχρονα με τα τελευταία έπιφωνήματα που είχαν φτάσει σ' αυτιά μου, έχωτα βιαστικά τα βιβλία μου στο συρτάκι κι' έτρεξα ίσα στην κάμρα των παιδών.

— 'Όπως το περίμενα, ήταν δλη μεζέμενα καί-μέσα και στη μέση είχαν τη γιαγιά, που της; φώναζαν: «κι' άλλο! κι' άλλο!»

— 'Σ την άρχή ένόμιτα πως τους μίραζε κάποιο γλυκό. Μι γρήγορα βγήε από την πλάνη μου, γιατί μόλις τα παιδιά με είδαν, άρχισαν να υψώνουν:

— Κρίμα να μην έρθης προηέστα, ν' άκούτς και σ' έλα πάρα πολύ ώριζο παραμύθι: που μς; είπε η γιαγιά!

— 'Ότες παραμύθι ήταν αυτό που τους έδωτε τότε χαρά!... Και ά την αλήθεια θα ήταν άτάρα πολύ ώριζο. Αυτό μπορούσε να το καταλάβη κανένας δχι μονάχα από τις πρώτες έιδοκιματικές φωνές των παιδών, παρά κι' από τη λύπη που έδειχναν τώρα τάρινα πλάτματα, γιατί να μην άκούτω αυτό το παραμύθι κι' εγώ, που για κάθε άλλο, παρά για τακτικό άκροατή της γιαγιάς με ήξεραν.

— 'Επείσε τότε μεγάλη περιέργεια

— Ναι, αυτό ήταν το περίφημο παραμύθι! πρόσθεσε η γιαγιά σαν το τελείωσε.

— 'Όρα! ήταν, είπα εγώ, εύχαρι- στω, γιαγιά.

— 'Επείσε τότε μεγάλη περιέργεια

— Ναι, αυτό ήταν το περίφημο παραμύθι! πρόσθεσε η γιαγιά σαν το τελείωσε.

— 'Όρα! ήταν, είπα εγώ, εύχαρι- στω, γιαγιά.

— 'Εν' α καίτω να διασκεδάσω τα παιδιά έδω-πέρα. 'Επ' τί τα θέλεις τα παραμύθια; Ήρεις γράμματα και διαβάσεις βιβλία, που' ναι καλύτερα.

— 'Ορισμένως μονάχη μου δέ θα την κατάρνα εκείνη την ημέρα τη γιαγιά. Μι για καλή μου τύχη, άρχισαν να την παρακαλούν μαζί μου κι' όλα τα παιδιά. Κι' έτσι για να μην χηλότη έκεινών το χατήρι, η γιαγιά στο τέλος έπρεζε, με μι' συμφωνία: 'Οι μου έλεγε το παραμύθι με πολύ λίγα λόγια. Δέχτηκα τον όρο, —ας έκανα κι' αλλοιωτικά, —κι' έτσι η γιαγιά άρχισε:

— 'Μι' φορά κι' έναν καιρό, ένας βασιλιάς; είχε μι' κόρη μονάκριβη. Κι' ένα παλληκάρι; του τη ζήτησε γυναίκα. 'Ο βασιλιάς; ήθελε να του τη δώση, με η κόρη δέν το ήθελε το παλληκάρι.

— 'Ο βασιλιάς; όμως τώθαλε πολύ και στο τέλος φοβήρισε και την κόρη του. Τότε η βασιλοπούλα ζήτησε από τον πατέρα της την άδεια να δοκιμάση αυτή τον γαμπρό, κι' αν ήταν άξιος, να τον πάρη. 'Ο βασιλιάς; δέ βρήκε φρόνιμο και το παραδέχτηκε. Τότες η βασιλοπούλα ντύθηκε φτωχικά και παρουσιάστηκε στο παλληκάρι. Μ' αυτό δέν μπόρεσε να καταλάβη πως ήταν η βασιλοπούλα και της φέθηκε πρόστυχα.

— Τότε η βασιλοπούλα γύρισε στον πατέρα της και του είπε:

— 'Βλέπεις πως είχα δίκιο; 'Ο άντρας που ήθελες να μου δώσης είναι ένας κακός, ένας άποκρίτης κι' ένας κουτός...

— 'Και πως τον κατάλαβες; ρώτησε ο βασιλιάς.

— 'Τότε η κόρη του διηγήθηκε το τεχνάσμα της και πρόσθεσε:

— 'Είμαι κακός, γιατί δέν έχει τη σουτική καλοσύνη, που θα τον έκανα σε όλους, και πλούσιους και φτωχούς, να φέρονται με τον ίδιο καλό κι' ευγενικό τρόπο. Είναι άποκρίτης; γιατί σαν παρουσιάζεσαι μπροστά σου, με το σκοπό να κληρονομήση το βασίλειό σου, κρύβει την κακία του με τις κολακείες που σου κάνει. 'Κι' είναι κουτός, γιατί δέν ξέρει να ξεχωρίση ούτα τη βασιλοπούλα με' στα φτωχικά ρούχα, ούτε τη βούλα με' στα βασιλικά.

— 'Ο βασιλιάς; είδ; πως είχε δίκιο η κόρη του και την άφησε ήτυχη.

— Ναι, αυτό ήταν το περίφημο παραμύθι! πρόσθεσε η γιαγιά σαν το τελείωσε.

— 'Όρα! ήταν, είπα εγώ, εύχαρι- στω, γιαγιά.

— 'Επείσε τότε μεγάλη περιέργεια

— Ναι, αυτό ήταν το περίφημο παραμύθι! πρόσθεσε η γιαγιά σαν το τελείωσε.

— 'Όρα! ήταν, είπα εγώ, εύχαρι- στω, γιαγιά.

— 'Επείσε τότε μεγάλη περιέργεια

— Ναι, αυτό ήταν το περίφημο παραμύθι! πρόσθεσε η γιαγιά σαν το τελείωσε.

— 'Όρα! ήταν, είπα εγώ, εύχαρι- στω, γιαγιά.

— 'Επείσε τότε μεγάλη περιέργεια

— Ναι, αυτό ήταν το περίφημο παραμύθι! πρόσθεσε η γιαγιά σαν το τελείωσε.

— 'Όρα! ήταν, είπα εγώ, εύχαρι- στω, γιαγιά.

— 'Επείσε τότε μεγάλη περιέργεια

— Ναι, αυτό ήταν το περίφημο παραμύθι! πρόσθεσε η γιαγιά σαν το τελείωσε.

— 'Όρα! ήταν, είπα εγώ, εύχαρι- στω, γιαγιά.

— 'Μι' τα παιδιά άρχισαν πάλι να σωνάζουν. —'Όχι, έλεγαν, έτσι δέν ήταν κα- θόλου ώριζο. 'Επρεπε να μου πη τα κατορθώματα που έκανε εκείνος ο ψύτης, ως που να κατασέση το βασίλειό να θέλη να του δώση την κόρη του. Και ούτε τί έφοροδσε η βασιλοπούλα μου είπε, ούτε πότες σκλάβες είχε, ούτε πως διασκεδάσε με το καναρινάκι της στον καιρό έλειπε ο πατέρας της. 'Όλα τα πιο όμορρα δέν μου τα είπε!

— 'Ητύχασα τα παιδιά όπως μπόρεσα και τους είπα πως; άλλη φορά που θα ξανάλεγε η γιαγιά το ίδιο παραμύθι, θα πήγαινε κι' ένω νακούτω και τα πιο όμορρα. Μ' είναι τόσο άνάγκη να βεβαιώσω πως καμιά δόξα δέν είχα νακούτω τίποτα παραπάνω άπ' ό τι άκουσα:

— 'Στα παιδι' έρεταν τα στολίδι της παραμυθιού. 'Ενώ ήλουν ευαγοιστημένη να έξω και να θυμώμαι πάντα από το πολύ όμορρο παραμύθι την ούσι-δηλαδή πως είναι κακός, άποκρίτης και κουτός, όποιος φέρονται 'ς έναν άνδρα που κατά τα ρούχα που φορεί.

Ε. Α

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

'Σ ένα μέρος μακρινό, Στοιμίστε κι' οποιον βουνό Στοιχωμένο μένει.

Σε μι' αύρη του σπηλιά 'Εγς το Στοιχό φωνή:

— 'Από και δέ βγίνα.

Νύχτα εκείθε οποι περνούν Βογγητά λέν πως άκούν

Κι' ο Θεός να σόση!...

Κάποιοι μπήκαν μι' βραδυά Κι' είδαν τάχα μι' γρη

Σ' άγκισθί στρώση.

Κάποτε κι' έγώ περνώ, Μά τριγυρνά άκούω ταρνό

Στη σπηλιά την Ίλια

Μπαίνω κι' άντικρύζω... τί; Μιά Νερίδα κηδισή

Σε χουσα στρωσίδα!

Ψ. Κ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Δ.

Βάζετε ένα ζάρι σε ίσοροπία ετώνω σε μι' μπίλλια και κάθε παίκτης, στο τρίων μέτρων άπόσταση, ρίχνει μι' άλλη μπίλλια 'ς έκείνην που σκάνει το ζάρι. 'Αν πέση το ζάρι, βλέπουν πόσους πόντους έχει το μέρος που άκούματς καταγής; και τότε όλοι οι άλλοι δίνουν 'ς αυτόν που κέρδισε τόσες μπίλλιας όσες είναι οι πόντοι.

— 'Αν άπαναντίας το ζάρι δέν πέση, ο άδαξιος παίκτης χάνει την μπίλλια του και πρέπει να πληρώση στους άλλους τόσες μπίλλιας στον καθένα, όσους πόντους έχει το ζάρι από το μέρος που άκούματς στην μπίλλια.

— 'Όταν βάζουν το ζάρι άπάνω στην μπίλλια, πρέπει να κλείνουν τα μάτια.

ΚΩΝ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

Ε. Α

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

'Σ ένα μέρος μακρινό, Στοιμίστε κι' οποιον βουνό Στοιχωμένο μένει.

Σε μι' αύρη του σπηλιά 'Εγς το Στοιχό φωνή:

— 'Από και δέ βγίνα.

Νύχτα εκείθε οποι περνούν Βογγητά λέν πως άκούν

Κι' ο Θεός να σόση!...

Κάποιοι μπήκαν μι' βραδυά Κι' είδαν τάχα μι' γρη

Σ' άγκισθί στρώση.

ελάνος, ἄ. (ΓΜ). Φιλέλη, κ. (ΕΡ). Ἀσπός, ἄ. (Σ). Στεγνυράκιον, ἄ. (ΓΠ). Δόν τανῶς ἄ. (ς) Μασκων, ἄ. (ΕΣ). Ἀγέρι, κ. (ΕΚ). Πιγυωμένος Χουαστός, ἄ. Πουά-Πουά, ἄ. Σιλβελ, κ. Ἡβρ, κ. (ΓΧ). Ββλιογράφος, ἄ. (ΔΚ). Μαγκυ Σαίτηρ, κ. (ΔΜ). Ἀγγεος Ἐλευθερωτής, ἄ. (ΚΔ). Φιλόξενος Ἕλληρ, ἄ. (ΙΑ). Φαυπανός Ροσάν, ἄ. (ΙΙΙ.). Πατιέ, ἄ. Ἀνέση, ἄ. (Πουός) Ποιητής τῶν Ἀθῶν, ἄ. (ΕΖ). Ποητὴρ Λευτεριά, κ. Ουαλλ, κ. (ΝΘ). Ζωὴ τῶν Προσκόπων, ἄ. (ΓΚ). Ἀγαμέμων ἄ. (ΔΑ). Κόμινγε Σαλῶτο, ἄ. (εἶμαι ὁ ΙΙ). Ἀσὲν Λουπίν, ἄ. (ΙΙΙ); Κόικοιγῶν. ἄ. (ΕΦ). Ὑποβύσιος Οὐλασποδός, ἄ. ΓΦ Πωχρ Ἀισοκράτης, κ. (ΜΝ). Ἀμαρυλῆς, κ. (ΚΚ). Μάλλον Συρραφάν, ἄ. (ΠΚ). Μοιστενῶν, ἄ. (ΦΘ). Φριδολίν, κ. (ΚΚ). Βιόλα κ. (ΘΚ). Ἀνανεώσις Ψευδοανδρῶν, ἄ. ἡστητον Δοβαρον, ἄ. Σπυριδὸς Ἀσθρ, ἄ. Μεσοσημιακὴ Ἀκτὴ, ἄ. Ὑπερ Παυλῶν, ἄ. Γιώτος, ἄ. Πυελίητον Μπαλῆτον, ἄ. Μεγάλη Ἐλᾶς, κ. Ἀργς, ἄ. Δόνα, κ. Παριχτηριον, ἄ. Μαχαβαία, ἄ. Κοινοπολιτη, ἄ. Ζενδαβῆστα, ἄ. Φωτὶς τῆς Ἑλλάδος, ἄ. Σβῆτος, ἄ. Δισπ ἰς Ἀολικῶν, κ. Φλῶ, οος Ρ.δινδρ, ἄ. Χουεβς Αἰδῶ, κ. Ἐλάνθρος Θ.βῆ, ἄ. Λάστες το, Ὀβάλον, κ. Μαρυετινὸς Σεληνδρῶν κ. Σανδρ Ἑλληνοπούλα, κ. Ραῖν, τῆς Αἰμυροδά ανας, ἄ. Σαπυεμῖνος Δορδος, ἄ. Χακίη-Περμεανῶς, ἄ. Αἰτοῖς τῆς Μοναχῆ, κ. Ουαλν, βος τοῦ Λεκαλον, ἄ. Ἀστρομυγιά, κ. Σφουγγαράς, ἄ. Σφουγ τῆς

